

Den snille skilpadden

Det var en gang en skilpadde som bodde i en dam like ved en landsby. Ved siden av dammen var det et stort mangotre, og i dette treet bodde det et kråkepar, herr kråke og fru kråke.

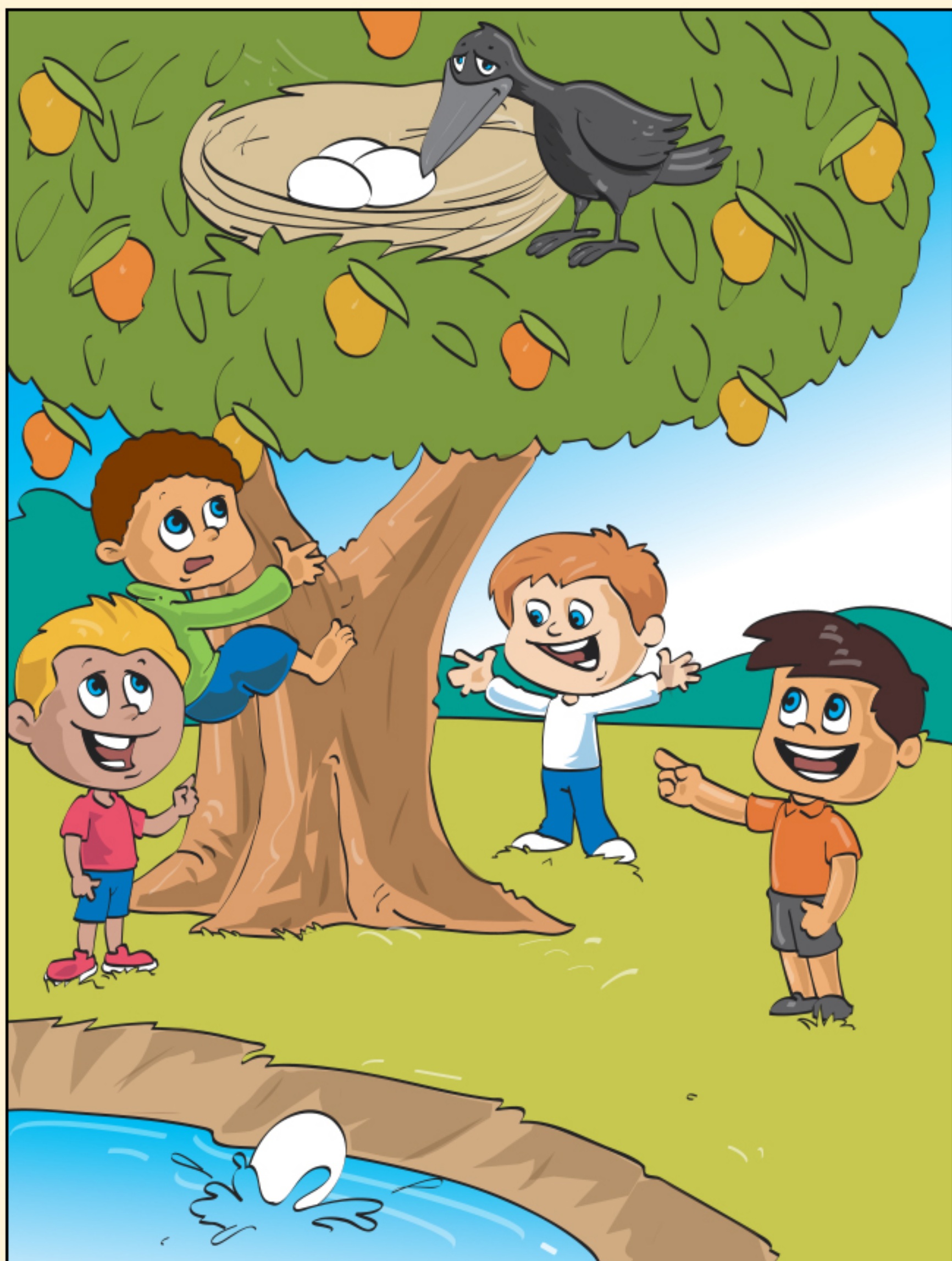
Herr kråke var veldig rampete, han elsket å plage og erte alle dyrene som bodde ved dammen, og barna i landsbyen. Hver gang skilpadden kom opp av dammen, måtte bare kråka ri på skjoldet hans. Skilpadden likte ikke denne vanen, men hva skulle stakkaren si eller gjøre, for når kråka satt på skjoldet hans, kunne ikke skilpadden gjøre noe som helst.

En dag da skilpadden kom opp av dammen, stupte kråka ned og satte seg på skjoldet hans. Skilpadden så på ham og sa med sin late stemme: «Herr kråke, hva er det du egentlig vil, hvorfor plager du meg sånn?» Herr kråke lo så det gjorde vondt: «Jeg elsker å ri på deg, det gjør meg glad.» Skilpadden sa: «Hvordan kan man bli glad av å plage og erte andre? Kunne du ha tenkt å la meg noen gang ri på deg?» Herr kråke ble sint og sa: «Hvordan kan du ri på meg, du som er stor som en ku!» «Jeg er også en av Guds skapninger, hvis du hadde følt byrden ved å bære på meg, hadde du kanskje skjont at det er en byrde for meg å bære deg ...» sa skilpadden til herr kråke.

Men uansett hva skilpadden sa, var det til ingen nytte. Herr kråke var akkurat som før, plaget og ertet alle og fortsatte å ri på skilpadden. Skilpadden sluttet nesten å komme opp av dammen.

Etter en stund la fru kråke egg, og kråkeparet var veldig glad. Mangoene på trærne begynte å modne, og en dag gikk noen barn forbi mangotreet og så at mangoene var modne og kjente den herlige duften av ferske mangoer. De begynte å krangle om å være førstemann til å klatre opp i treet. Barna var ikke særlig forsiktige idet de klatret, noen dro i grenene, og andre rystet på treet. Alle ville ha en mango. Kråkene fløy og kraet alt de kunne for at barna skulle slutte med å dytte treet og dra i grenene. Et av barna som var aller ivrigst, klarte å dra i den grenen der kråkeredet var. Plask, sa det, det ene kråkeegget var falt ned i dammen. Kråkene ble sinte og begynte å nebbe og klore barna. Barna løp sin vei for å komme seg unna kråkene. Kråkeparet ble lei seg og gråt over det tapte egget.

Skilpadden kom opp av dammen og hadde kråkeegget i munnen. Kråkeparet ble kjempeglade. Skilpadden la egget på bakken og sa: «Herr kråke, egget deres har det bra, vær takknemlig for at det falt i vannet. Hadde det falt på bakken, ville det vært knust nå.

Jeg så da det falt, og tok det med meg.» Fru kråke hadde ikke ord for å takke den snille skilpadden, og herr kråke fikk tårer i øynene av skam og angret på alt det fæle han hadde gjort mot andre.

